

9. gr.

Stundakennarakaup skal greiða fyrir kennslu, sem fram fer á tímanum frá kl. 8 til kl. 17, þar með talinn matartími.

Fyrir kennslu eftir kl. 17, svo og fyrir kennslu eftir kl. 12 á laugardögum, skal kaup stundakennara vera jafnhátt og eftirvinnukaup fastra kennara í viðkomandi launaflokkum án tillits til lengdar kennslustundar. Þó skal greiða stundakennarakaup eftir áðurnefnd tímamörk, sé það hærra en eftirvinnukaup.

10. gr.

Auglýsing þessi er gefin út í samráði við önnur ráðuneyti, sem með skólumál fara, svo og fjármálaráðuneytið, og gilda ákvæði hennar frá 1. september 1968 og þar til öðruvísi kann að verða ákveðið.

Í menntamálaráðuneytinu, 25. september 1968.

F. h. r.

Birgir Thorlacius.

Runólfur Þórarinsson.

REGLUGERÐ

fyrir Snæfellsness- og Hnappadalssýslu, um fjallskil o. fl.

I. KAFLI

Um fjárrekstra á afréttir og notkun fjalilanda.

1. gr.

Hreppsþúar í þeim sveitum, þar sem nægileg afréttarlönd eru, skulu, ef þeir að álitum hreppsnefndar ekki eiga nægilegt fjallland fyrir sjálfa sig, skyldir að reka í miðja afrétt að vorinu allt sauðfé sitt. Nú eru engin slík afréttarlönd til, heldur aðeins heimalönd og búfjárhagar. Getur þá hreppsnefnd annast um, ef ekki fást upprekstrarlönd í öðrum hreppum, og fénu jafnað niður á þær jarðir, sem að dómi ítölunefndar eða hreppsnefndar eru ekki fullsetnar og með samkomulagi við umráðamenn viðkomandi jarða. Skulu sveitarmenn skyldir að nota slíkan upprekstur eftir tilvísan hreppsnefndar eða ítölunefndar, svo framarlega sem upprekstrartollurinn fer ekki fram úr því, sem ákveðið er hér á eftir. Þar sem fjáreigendur Stykkishólms eru í fjallskila- og réttarfélagi við Helgafellssveit, ber fjáreigendum Stykkishólms upprekstur í Helgafellssveit fyrir það upprekstrargjald, sem fjallskilareglugerðin ákveður eftir samkomulagi hreppsnefndar eða ákvörðun ítölunefndar.

2. gr.

Nú þykir einhverjum búendum eða jarðeigendum nauðsyn til bera, að ákveðið sé með ítölu, hve margt fé megi vera í heimalöndum eða fjalllöndum, og er þeim þá heimilt að krefjast ítölumats samkvæmt gildandi lögum um ítölu.

3. gr.

Í upprekstrartoll greiðast kr. 15.00 fyrir hverja roskna kind og skal tollur þessi vera greiddur innan októbermánaðarloka ár hvert, ef ekki er öðruvísi um samið. Sé ekki greitt á gjalddaga, ber hreppsnefnd að sjá um innheimtu gjaldsins og hvílir lögtaksréttur á upprekstrargjaldinu.

4. gr.

Enginn má í heimildarleysi reka eða sleppa sauðfénaði eða hrossum í annarra manna lönd, sem hann á ekkert tilkall til. Reka skal þannig fénað yfir lönd manna, að ekki hljótist skaði eða ógreiði af.

Brot móti þessum kafla varðar sektum frá kr. 300.00—3000.00 auk skaðabóta, eftir mati óvilhallra manna.

II. KAFLI

Um vorsmalanir.

5. gr.

Hreppsnefnd hefur heimild til að skipa fyrir um smölun sauðfjár að vorinu til rúnings, þegar hentugt þykir. Ef þörf gerist, má hún láta göngur fara fram á afréttum og fjallendum. Enn fremur ákveður hreppsnefnd leitardag, hver í sínum hreppi.

Vorsmölun sauðfjár í fjallöndum og afréttum til rúnings skal lokið fyrir 10. júlí, þó er hreppsnefnd heimilt, ef sérstaklega stendur á og nauðsyn krefur að hennar álití að framlengja tímann og ákveður hún þá síðasta smaladag.

6. gr.

Hreppsnefndin jafnar niður vorfjallskilum á menn á sama hátt og vanalegt er um niðurjöfnun fjallskila á haustin. Þó skulu þeir fjáreigendur, sem koma fyrir fé sínu til vorhirðingar hjá öðrum, vera undanskildir vorfjallskilum. En þeir, sem féð taka, skulu sjá fyrir vorfjallskilum á því sem sínu eigin fé.

7. gr.

Allt það fé, sem við leitir þessar finnst, skal rekið til lögskilaréttar. Þó mega hreppsnefndir fyrirskipa, að annars staðar sé fé að rekið, ef það þykir heppilegra, og skulu þær velja einn eða fleiri menn þar til hæfa, er sjái um, að allt gangi vel og skipulega fram, þar sem féð er rekið.

8. gr.

Skylt er hreppsnefnd að sjá um, að allt órúíð fé innan hrepps og utan, sem í leitum þessum finnst sé rúíð, og öll ómörkuð lömb séu mörkuð undir mörk mæðra þeirra eða eigenda. Borgun fyrir rúning á aðkomufé og mörkun á lömbum, sem ekki eru líkur til að umráðamenn hirði skal vera þessi: Fyrir að rýja kindina kr. 15.00 og fyrir að marka lambið kr. 15.00, og skal sá er verkið vinnur, gera eiganda viðvart, sem svo um leið og hann hirðir ullina, greiðir allan áfallinn kostnað, enda geri sá, sem verkið hefur unnið, eiganda grein fyrir marki og öðrum einkennum á kindum þeim, er hann hefur rúíð og markað. En menn þurfa að smala yfir lönd nærliggjandi hreppa að vorinu, eða sumrinu, skulu þeir fá leyfi til þess hjá hlutaðeigandi ábúanda eða hreppsnefnd, ef um eyðilönd er að ræða og ekki næst í umráðamann jarðar, og smala þá í samráði við hann. Ber sá, er leyfið veitir, alla ábyrgð á, að samrekstur og sundurdráttur fari vel og skipulega fram, að lömb villist ekki undan ám og að fé flækist ekki til ógreiða. Brot móti þessum kafla varðar kr. 300.00—1500.00 sektum.

III. KAFLI

Um sauðfjármörk.

9. gr.

Sýslunefnd ákveður hvenær markaskrá skuli prentuð og kýs hún þá markavörð til 8 ára í senn eða þess tímabils, er markaskrá gildir, hverju sinni. Marka-

vörður skal hafa umsjón með upptöku nýrra marka og ganga úr skugga um að ekki sé sammerkt innan héraðs eða í nágrannasýslum og að því búnu auglýsa markið.

10. gr.

Sérhver fjáreigandi skal skyldur til þess að hafa glögggt og löglegt eyrnamark á sauðfé sínu, en afeyrt er með öllu bannað og ný gatamörk. Nú eignast maður kindur, sem hann getur ekki markað undir sitt mark, og skal hann þá skyldur til bæði að fá leyfi markeiganda, ef kostur er á, að láta þær ganga með markinu, og brennimerkja og hornmerkja þær svo glögggt sem verða má. Afhenda ber hreppsnefndinni skriflega lýsingu á eyrnamarki og öðrum einkennum kinda þessara fyrir ágústmánaðarlok ár hvert. Nú vill einhver taka upp nýtt fjármark, skal hann þá tilkynna það markaverði, sem athugar hvort sammerkt sé og að lokinni þeirri athugun sem um ræðir í 9. gr. auglýsir markið. Enginn má taka upp fjármark, sem annar sýslubúi hefur, né hafa fleiri en tvö fjármörk. Enn fremur er bannað að taka upp ný mörk, sem skrásett eru í Dalasýslu sunnan varnargirðingar úr Hvammsfirði í Hrutafjörð og Mýrasýslu. Þetta nær þó ekki til þess, er barn tekur við marki foreldris.

11. gr.

Nú flytur markeigandi inn í sýsluna, skal hann þá tilkynna mark sitt á þann hátt sem segir í 10. gr. Eigi hann sammerkt við einhvern í sýslunni, skal hann leggja mark sitt niður eða semja við hlutaðeigandi um notkun þess. Skytt er hverjum markeiganda að láta prenta mark sitt, þegar markaskrá sýslunnar er prentuð. Allir markeigendur fá eitt eintak af markaskránni. Komi það í ljós, að markeigandi komi ekki marki sínu til prentunar, skal það geymt á nafni viðkomandi hrepps, þar til næsta markaskrá yrði prentuð.

Verði mark ekki tilkynnt við gerð nýrrar markaskrár að þeim tíma liðnum, fellur niður réttur viðkomandi manns eða erfingja hans til marksins.

12. gr.

Á brennimarki sýslunnar skulu vera stafirnir SH og að auki tölustafir, þannig:

- SH 1 fyrir Kolbeinsstaðahrepp.
- SH 2 — Eyjarhrepp.
- SH 3 — Miklaholtshrepp.
- SH 4 — Staðarsveit.
- SH 5 — Breiðuvíkurhrepp.
- SH 6 — Neshrepp utan Ennis.
- SH 7 — Ólafsvíkurhrepp.
- SH 8 — Fróðárhrepp.
- SH 9 — Eyrarsveit.
- SH 10 — Helgafellssveit.
- SH 11 — Stykkishólmshrepp.
- SH 12 — Skógarstrandahrepp.

Brennimörk þessi skulu vera sett framan á vinstra horn kindarinnar, en brennimörk eigenda framan á hægri horn. Skytt er öllum þeim, er soramarkaðar kindur eiga, að nota þessi brennimörk á hyrndar kindur. Ef eyrnamerki eru notuð í stað brennimarks, skulu vera þar fullir einkennisstafir hrepps og sýslu.

13. gr.

Markaskrá sýslunnar skal prenta áttunda hvert ár, nema sýslunefnd ákveði annað, og viðauka yfir mörk fjórða hvert ár, ef þörf krefur. Og skal hreppsnefndin í hverjum hreppi annast um að safna öllum eyrna- og brennimörkum í hreppnum

og setja saman eftir stafrófsröð í greinilegar skrár. Hreppsnefndin skal því næst, eftir að hún hefur samið skrána, leggja hana fram til sýnis fyrir fjáreigendur í hreppnum, svo að hverjum þeirra gefist kostur á að sjá, að mark hans sé rétt skrásett. Síðan sendir hreppsnefndin skrána til markavarðar sýslunnar, sem annast um, að aðalskrá sé samin yfir öll mörk í sýslunni. Skal hann hafa samráð um það við sýslunefnd. Sérhver markeigandi er skyldur að skýra hreppsnefnd frá marki sínu, svo að það komi í markaskrána. Skal hver markeigandi greiða gjald fyrir prentun marks eftir ákvörðun sýslunefndar hverju sinni. Fyrir brennimörk skal þó eigi greiða sérstakt gjald.

Fjáreigendur, sem flytja milli sveita skulu tilkynna hreppstjóra fyrir 15. ágúst ár hvert um mark sitt svo og þeir fjáreigendur, sem tekið hafa upp ný mörk, en áður hafi markaverði verið tilkynnt sbr. ákvæði 10. gr. og hann gengið úr skugga um að ekki sé sammerkt.

14. gr.

Enginn má blóðmarka kindur í réttum eða að hausti, nema því aðeins að viðstaddir séu tveir vottar.

Brot móti þessum kafla varðar sektum kr. 300.00 til kr. 1500.00.

IV. KAFLI

Um fjallskil.

15. gr.

Á hverju ári skulu hreppsnefndir, hver í sínum hreppi, kveðja skriflega, með nægum fyrirvara, alla þá, sem skyldir eru að ganga á fjall eftir sauðfé, samkvæmt 16. gr. í reglugerð þessari til þess að leita afréttir og önnur fjalllönd, innan merkja þeirra, sem tilgreind eru í 18. gr. Fjallskilaboð þetta gangi sem þingboð um hreppinn og varðar það sektum, ef tefst eða fellur niður. Skal í því nákvæmlega ákveða, hvornig fjallgöngum skal haga, rekstrum til rétta, geymslu safnsins við réttina, þangað til réttarhald byrjar, hverjir skulu sækja fé í utansveitarréttir og aðrar réttir, og hvað annað, sem tilheyrir fjallskilum. Til að sækja fé í utansveitarréttir skal velja mark-glögga og gætna menn. Þeir skulu vera útbúnir með markaskrá sýslunnar. Hreppsnefndin skal og skipa fyrir um, hverjir skulu vera leitarstjórar, og skulu þeir ætíð skyldir til þess að ganga með leitarmönnum. Öll óhlýðni gegn fyrirskipun hreppsnefndar og leitarstjóra varðar sektum samkv. 26. gr.

16. gr.

Fjallskilaskyldur er hver sá maður, sem sauðfé á eða hefur undir hendi, hvort sem jörð hefur til afnota eða ekki. Þó skal heimilt að veita þeim mönnum, sem hafa sauðfé sitt í afgirtum heimalöndum sumarlangt, ívilnun í fjallskilum eftir mati viðkomandi hreppsnefndar. Verði slík ívilnun veitt að fullu sbr. þó ákvæði 17. gr. um leitar skyldu lögbýla, en komi fé frá viðkomandi fjáreiganda utan girðingar, skal hann greiða kr. 50.00—100.00 fyrir hverja kind, eftir mati viðkomandi hreppsnefndar.

Fjallskilakostnaði og öðrum óhjákvæmilegum kostnaði við fjárheimtur að hausti, má jafna niður og leggja á bæði í vinnu og peningum eftir því, sem hreppsnefnd telur nauðsynlegt, enda stofni þá hrepparnir fjallskilasjóði til að jafna kostnað við fjallskil og fjárleitir milli fjáreigenda.

Fjallskilakostnað má taka lögtaki samkv. lögum frá 16. des. 1885, um lögtök og fjárnám.

Fjallskil skal leggja á með hliðsjón af skýrslu forðagæzlumanns, síðari hluta vetrar.

Nú reka menn einnig á fjall á öðru leitarsvæði, og eru þeir þá skyldir að inna fjallskil af hendi þar, eftir þeirri tölu roskins fjár, sem rekið er. En reki þeir ekkert fé til fjalls í heimahreppi, eru þeir undanþegnir fjallskilaskyldu þar, enda hafi þeir ekki umráð yfir lögbýli eða hluta af lögbýli.

Annist síðast nefndir fjáreigendur ekki að fullu fénað sinn í réttum, skulu þeir greiða áfallinn kostnað í heimahreppi við að koma fénu til skila.

Verði mikill ágangur úr einni sveit á aðra, skal sú sveit sem áganginum veldur, skyld að leggja til fjallskila hjá ágangshola, sem svarar 1 dagsverki á hverjar 100 kindur, miðað við 1. rétt næsta ár á undan, þó á þetta ekki við um þá fjáreigendur, sem reka á fjall í öðru leitarsvæði samkv. 5. málsgrein þessarar greinar.

17. gr.

Þeir, sem hafa umráð jarða með fjallendi, er telst til upprekstrarlands, og eigi eru ábúendur, svo og ábúendur á slíkum jörðum, þótt ekki hafi þeir sauðfé, skulu skyldir til fjallskila í þeim hreppi, sem jörðin liggur í. Fjallskil þessi svari til einu til þriggja dagsverka á ári fyrir hverja slíka jörð. Þeir, sem hafa lögbýli til umráða, eru einnig fjallskilskyldir, þótt býlið teljist ekki upprekstrarland og sé ekki nytjað.

18. gr.

Þessi eru gangnamerki hreppa í milli: Langmerkin eru fjallgarðurinn, þar sem hann er hæstur, eins og vötnum hallar, eða þar sem hreppalönd ná saman, nema þar sem öðruvísi er ákveðið í grein þessari.

Þvermerkin eru þessi: Á milli Hörðadals og Skógarstrandarhrepps: Gunnarsstaðaá milli fjalls og fjöru. Leita Skógstrendingar þaðan að Kársstaðahálsi. Þaðan leita Helgfellingar og Stykkishólmsbúar að Grímsskarði (Syðra-dysi), Rauðsteinalæk, Moldargilsá, Axarhamri og Tröllahálsi. Þaðan leita Eyrsveingingar að Kaldnasa, Kistufelli, Höfðakúlum og Búlandsgili. Þaðan leita Fróðhreppingar að Stafnafelli, Steinahlíð, Miðfellsöxl, Ytri-Moldarmúla, Hestdalsbotni, Hesti, Rauðkúlu, Folahnúk, Tvísteinu, Merarvörðu og Blindaugum. Þaðan leita Ólafsvíkurbúar um Geldingafell, þaðan þvert niður í Giljatungu í Fossdal, Hróaskarð, Einbúa og Loðnugjá, Þaðan leita Neshreppingar að Skarðsvík, Brattahrauni, Kálfadölum, Miðfelli og Bárðarkistu. Þaðan leita Breiðvíkingar að Axlargangi, beina stefnu í Rjúpnaborgir, eftir hreppamörkum milli Staðarsveitar og Breiðuvíkur. Þaðan leita Staðsveitingar allt til hreppamarka milli Staðarsveitar og Miklaholtshrepps í Markgili og þaðan meðfram Baulárvallavegi beina línu í Baulárvallavatn og að Hraungili og Vatnaá og þaðan leita Miklhreppingar austur að Skyrtunnu, Hafursfelli og Svínhóli. Þaðan leita Eyrhreppingar að Svínavatni, Svínaskarði, Arná, Oddastaðavatni og Hafursfjarðará. Þaðan leita Kolhreppingar að Geirhnúk eftir Vatnshlíðareggjum að Klyfsandi og Hítará. Meðan að Skógarnesgirðingu við Álftafjörð er haldið við, skal hún skipta leitum milli Eyhreppinga og Miklhreppinga, og er Selbóndinn fjallskilaskyldur í Eyjahreppi.

Þar sem fjöll og hálsar ráða þvermerkjum, skal frá báðum hliðum gengið að vatnsskilum.

19. gr.

Næsta dag fyrir leitardagana skal hver bóndi eða umráðamaður jarðar skyldur að leita vandlega sín heimalönd, þau, sem ekki eru leituð til rétta, og skal hann í tæka tíð reka allt fé, sem í þeim leitum finnst og hann ekki á sjálfur eða heimafolk hans, til rétta eða í fjallsafnið. Heimalönd teljast aðeins þau lönd, sem að fornu voru notuð fyrir málnytupening og brúkunarhross, en víðáttumeiri lönd séu leituð eftir fyrirskipan hreppsnefndar. Fáí fjáreigendur leyfi til að reka upp fé silt eftir réttir, skulu þeir skyldir til að leggja menn til í smalamennskur og seinni leitir eftir samkomulagi við landeigendur viðkomandi jarða.

20. gr.

Þrjár skulu fjalleitir á hausti hverju. Til fyrstu leitar skal gengið daginn áður en réttað er, þar sem hreppsnefnd álitur þess þörf. Til miðréttar (skilaréttar) skal gengið mánudaginn í 23. viku sumars og til þriðju réttar skal gengið mánudaginn síðastan í sumri og réttað sama dag, þar sem hreppsnefnd telur það fært.

Leitardagar skulu til greindir í fjallskilaboðinu svo og réttardagar.

21. gr.

Leitarstjórar skulu annast um, að leitir fari vel og skipulega fram. Til þess heyrir meðal annars, að leitarmenn hefji leitina, þá er sauðljóst er orðið, og hittast úr nágrannahreppi eða bíði hver eftir öðrum á gangnamerkjum, þar sem því verður við komið, enda haldi þeir leitinni samhliða hver til sinnar réttar.

Nú hittir leitarmaður vanmetakind í leit sinni, og álitur, að hann geti ekki komið henni til réttar, án þess að vanrækja göngu sína. Skal hann þá athuga mark og auðkenni á henni og aflifa hana, ef hún er mjög aðfrankomin og dysja forsvaranlega þannig, að hann geti vísað til hennar og skýrt frá marki hennar.

22. gr.

Leitarstjórar skulu vandlega gæta þess, að allir þeir, sem fjallskil eiga að gera, leggi svo marga fullgilda menn til, sem hreppsnefndin hefur ákveðið skv. 16. gr.

Nú vanrækir einhver að gera þau fjallskil, sem á hann voru lögð, og má þá hreppsnefndin eða leitarstjóri, verði því við komið, kaupa menn til að vinna það, sem á vantar til fjallskilanna upp á hans kostnað, eftir mati óvilhallra manna, enda gjaldi að auki sekt skv. 26. gr.

23. gr.

Leitarstjóri skal strax tilkynna hlífðarlaust hlutaðeigandi hreppsnefnd alla óhlýðni gegn fyrirskipunum hans, en hreppsnefndin kærir slíkt sem sérhverja aðra vanrækslu með tilliti til fjallskila til sýslumanns til sekta. Sömuleiðis hefur hver einstakur maður rétt til að kæra til hreppsnefndar, hafi hún beitt við hann rangindum eða íþyngt honum fram yfir það, sem reglugerð þessi leyfir, og skal hann hafa gert það skriflega til oddvita fyrir 20. október það ár, en nái hann ekki rétti sínum á þann hátt, getur hann skotið máli sínu til sýslumanns til endanlegs úrskurðar.

24. gr.

Fjallafé það, sem ofanslangrar að sumrinu, skal þegar þörf gerist, rekið til fjalls í lönd þau, sem notuð eru til upprekstrar. Veiti slíkur fénaður ágang á afgirt ræktarlönd, er fjáreiganda skylt að taka slíkan fénað í örugga vörzlu, svo að ekki valdi áframhaldandi tjóni eða usla.

25. gr.

Öll haustsmölun fyrir 1. rétt á þeim löndum sem leituð eru af gangnamönnum er stranglega bönnuð. Allt það fé sem kemur úr utansveitarréttum skal flutt til lögskilaréttar og skulu skilamenn tilkynna eigendum eða umráðamönnum um það þar, þó er þeim heimilt að skila fé úr utansveitarréttum heim til eigenda þess. Ekki er skylt að reka óskilafé milli bæja eða hreppa.

Hafi eigandi eða umráðamaður eigi hirt fé sitt skv. framansögðu innan sólarhrings, skal hreppsnefnd ráðstafa því á kostnað eiganda.

26. gr.

Hver sem finnur kind í fjalllöndum þeim, sem ekki teljast búfjárhagar, að afstöðnum öllum lögboðnum leitum, skal fá fundarlaun, eftir mati óvilhallra manna. Þó mega þau ekki fara fram úr ¼ verðs þess, sem kindurnar eru metnar á.

Af þeim kindum, sem finnast heima í búfjárhögum, ber ekki að greiða fundarlaun, en sérstaka fyrirhöfn, sem fyrir þeim er haft, ber að greiða.

Komi utansveitarkindur fyrir í heimafé manna að afstöðnum öllum réttum, og hafi þær orðið þar innlyksa fyrir trassaskap þess, sem kindurnar hafa verið hjá, skal hann tafarlaust tilkynna eiganda kindanna og annast þær, eiganda að kostnaðarlausu, þar til hann vitjar þeirra, ef eigandinn ekki sýnir ótilhlýðilegan drátt á að vitja þeirra.

Brot móti kafla þessum varða kr. 300.00 til 1500.00 sektum.

V. KAFLI

Um réttarhöld og meðferð á úrtíningsfé.

27. gr.

Þar skulu réttir vera, sem segir í 29. gr., og svo langt og víða til reka, sem segir í 18. gr. Breyta má þessu með samþykki meiri hluta hreppsþúa, hreppsnefndar og sýslunefndar.

28. gr.

Þrisvar skal rétta á hausti í hverri lögskilarétt, skv. 20. gr., og skulu hreppsnefndir annast um, að réttir séu að öllu vel upp byggðar og nægir dilkar handa öllum hreppsþúum, sem sjálfir annast um dilkadyr sínar, meðan á réttarhaldinu stendur, helzt með grindum eða á annan jafntryggan hátt, og annast þeir einnig um árlegt viðhald á dilkum sínum. Hreppsnefnd skal þó heimilt að taka í sínar hendur viðhald réttardilka, þar sem hún álitur slíka tilhögun heppilegri.

Dilka handa utanhreppsþúum eru hreppsþúar ekki skyldir að leggja til, nema jafnstóra því dilkarúmi, sem þeir þurfa að fá hjá utanhreppsþúum. Þeir menn, sem reka fé sitt á fjall í öðrum sveitum, skulu sjá sér sjálfir fyrir dilkarúmi. Hreppsnefndir kjósa einn mann fyrir réttarstjóra.

29. gr.

Réttir skulu haldnar í þeirri röð og á þeim dögum, er nú skal greint: Kaldárþakkarétt, Þverárrétt, Vörðufellsrétt og Kothraunsrétt, verða mánudaginn í 22. viku sumars. Mýrdalsrétt, Setbergsrétt og Arnarhólsrétt, þriðjudaginn í 22. viku sumars. Langholtsrétt og Lárdalsrétt miðvikudaginn í 22. viku sumars. Ölkeldurétt og Grundarrétt fimmtudaginn í 23. viku sumars. Vallnarétt, Ólafsvikurrétt og Bláfeldarrétt föstudaginn í 23. viku sumars. Grafarrétt og Hraunskarðsrétt laugardaginn í 23. viku sumars. Kaldárþakkarétt, Kothraunsrétt, Lárdalsrétt og Fagurhólsrétt eru aukaréttir, en hinar allar lögskilaréttir.

Á meðan Bervík í Breiðvíkurhreppi og nágrenni er í eyði, er Neshreppi skylt að leita svæðið suður að Bervíkurhrauni, enda sjái hann um viðhald Fagurhólsréttar og rétti þar sem aukarétt, Breiðvíkingum að kostnaðarlausu.

Í þeim hreppum, sem aukaréttir eru í, er hlutaðeigandi hreppsnefndum skylt að sjá um, að öllu úrtíningsfé, er fyrir kann að koma á aukaréttum á haustin, sé tafarlaust komið til lögskilaréttar. Hlutaðeigandi hreppsnefndum er skylt að sjá um, að aukaréttir séu þannig útbúnar, hvað dilka og fyrirkomulag snertir, að réttarhaldið geti farið vel og skipulega fram.

30. gr.

Hreppstjórar skulu halda lögreglu í hverri lögskila- og aukarétt, en réttarstjóri annast um innrekstur fjárins og sér um, að féð ekki troðist undir, gæti þess, að fénu sé ekki á nokkurn hátt misþyrmt, og kallar hreppstjóra til, ef svo ber við. Lítur eftir að sundurdráttur fjárins fari vel og skipulega fram. Markgöggir menn skoði dilka, áður en út er hleypt, og gæti þess, að féð fari ekki

saman í dilkum. Skal því enginn hleypa út, fyrr en réttarstjórinn leyfir, sem ekki sé fyrr en búið er að töflulesa úrtíning, og skal þá aðalreglan sú, að utanhreppsmenn hleypi fyrst út og svo þeir, sem lengst eru að.

31. gr.

Ómerkinga alla skal draga í sérstakan dilk, og skulu þeir geymdir þar, unz búið er að draga úr almenningnum. Að loknum fjárdætti skal þeim sleppt í almenninginn eða girðingu umhverfis réttina og skal þangað færa allar ær, sem von er til um að ættu þá, svo þær geti helgað sér lömb sín. Réttarstjóri skal jafnan vera viðstaddur og engum skal heimilt að taka ómerking sem sína eign, nema með samþykki hans og meiri hluta hreppsnefndar, sé hann viðstaddur. Alla ómerkinga, sem enginn finnst eigandi að, skal selja strax á réttarstaðnum, og andvirði þeirra renna í hlutaðeigandi fjallskilasjóð, ef hann er til, annars í sveitarsjóð. Um ómerkinga, sem finnast eftir réttir, fer um, sem annað óskilafé, ef enginn getur helgað sér þá, og rennur þá einnig andvirði þeirra í hlutaðeigandi fjallskilasjóð, ef hann er til, annars í sveitarsjóð.

Geti menn sannað með framburði tveggja óvilhallra manna og áreiðanlegra, að ær hafi helgað sér seldan ómerking, skal eigandi ærinnar fá andvirði ómerkingsins að frádregnum uppboðskostnaði.

Á meðan ákvæði laga um sauðfjársjúkdóma gilda, skal þó þrátt fyrir fyrir-mæli þessara greina öllum ómerkingum sem öðru óskilafé lógað strax. Verði því ekki við komið, skal féð geymt í öruggri geymslu, þar til því verður slátrað.

32. gr.

Mýétning allan skal selja í hverri lögskilarétt, þó því aðeins að enginn geti helgað sér þá og að eyrun séu svo skemmd, að ekkert mark verði gert úr. Réttarstjóri skal kalla til hreppstjóra og markglögga menn, bæði innan hrepps og utan hrepps, og séu þeir allir samdóma um markleysi þessara kinda, og fer þá um kindur þessar eins og annað óskilafé. Sama er um þá mýétninga, sem finnast eftir réttir. Andvirði þeirra, mýétninganna, rennur í viðkomandi fjallskilasjóð, ef hann er til, annars í sveitarsjóð.

33. gr.

Öllum úrtíningi úr fyrstu rétt skal sleppt í land réttarbónda eða annars, ef hentugra þykir. En fé það, sem ekki dregst upp eða hirt er í skilarétt, skal þá þegar afhent hreppstjóra, og skal hann þá strax kveðja til með sér tvo markglögga menn og gætna. Skulu þeir allir skoða kindurnar, bæði eyrnamörk og hornamörk, og segja til um mörk. Hreppstjóri skal skrifa mörkin nákvæmlega upp og lesa þau upp í heyranda hljóði. Það, sem þá verður óuppdrégið, skal þegar sett á opinbert uppboð, án útlausnarfrests. Allir þessir þrír menn bera ábyrgð á, að mörkunum sé rétt lýst.

34. gr.

Réttartoll fyrir lögskilarétt skal greiða úr sveitarsjóði búanda þeim á hvers landi réttin stendur, kr. 200.00 til kr. 500.00 eftir samkomulagi hlutaðeigenda eða mati óvilhallra manna.

35. gr.

Nú koma utanhreppskindur fyrir í einhverjum hreppi eftir afstaðnar skilaréttir, og þekkja menn eigendur að þeim. Skulu þær þá á kostnað eigenda þeirra geymdar í vörzlu hreppstjóra eða annarra, ef heppilegra þykir. Hreppstjóri annast um, að eigendum verði tafarlaust gert aðvart um þetta, séu þeir í nálægum hreppum. Hafi eigendur ekki ráðstafað kindum þessum að viku liðinni, skal hlutaðeigandi hreppstjóri selja þær við opinbert uppboð, sem áður sé auglýst í hreppnum með nægum fyrirvara. Kindur þær, sem koma fyrir eftir skilaréttir og ekki

þekkjast eigendur að, skal fara með á sama hátt, sbr. þó 31. gr. Geymslukostnaður sé kr. 5.00 á sólarhring eða greiddur af eiganda eftir samkomulagi.

36. gr.

Lýsing á óskilafé, sem selt er á opinberu uppboði eða lógað er, skal hreppstjóri auglýsa í Lögbirtingablaði eigi síðar en í febr., á kostnað eiganda, ef hann gefur sig fram fyrir 1. okt. næsta ár á eftir, ella sveitarsjóðs.

VI. KAFLI

Um hross.

37. gr.

Enginn hrossaeigandi má sleppa þeim ómörkuðum. Skyldur er hver sá, er hross á, sem ekki eru í daglegri hirðingu, að lýsa marki sínu á þeim fyrir hlutaðeigandi hreppsnefnd og láta prenta það við fyrsta tækifæri í markaskrá sýslunnar.

38. gr.

Alls staðar í sýslunni, þar sem stóðhross ganga að sumrinu, skal þeim að haustinu smalað og réttað í skilarétt. Þau hross, sem þá ekki þekkjast eigendur að og enginn hirðir, skulu tekin til geymslu á kostnað eiganda og auglýst sem annað óskilafé. Þó skulu þau ekki seld fyrir 30. nóvember þ. á. Geymslukostnaður greiðist eftir samkomulagi, eða sé kr. 15.00 á sólarhring.

39. gr.

Hver sá, sem í leyfisleysi lætur hross sín eða þau, sem hann tekur til haggöngu af öðrum, ganga í landi annarra og hirðir þau ekki innan tveggja sólarhringa, eftir að hann hefur fengið tilkynningu um að hirða þau, greiði kr. 10.00 um sólarhring hvern, fyrir hvert þeirra í hagatoll, til þess manns, sem fyrir áganginum verður. Upprekstrartollur skal vera 100.00 krónur fyrir hvert hross, sé ekki öðruvísi um samið.

Brot móti kafla þessum varðar 300.00 til 1500.00 króna sekt.

VII. KAFLI

Almenn ákvæði.

40. gr.

Allar sektir, sem nefndar eru í þessari reglugerð, renna í hlutaðeigandi fjallskilasjóð, sé hann til, annars í sveitarsjóð.

41. gr.

Vanræki einstaklingur eða sveitarfélag að framkvæma fjárleitir eða annað skv. reglugerð þessari, skulu viðkomandi sæta sektum kr. 2000.00 til 10000.00.

42. gr.

Með mál út af brotum á reglugerð þessari skal farið sem opinber mál.

43. gr.

Með reglugerð þessari fellur úr gildi reglugerð fyrir Snæfellsnes- og Hnappadalssýslu um fjallskil o. fl. frá 17. júlí 1956.

Reglugerð þessi, sem sýslunefnd Snæfellsness- og Hnappadalssýslu hefur samið og samþykkt, staðfestist hér með samkvæmt sveitarstjórnarlögum nr. 58 29. marz 1961.

Landbúnaðarráðuneytið, 20. september 1968.

Ingólfur Jónsson.

Þorv. K. Þorsteinsson.

AUGLÝSING

um staðfestingu á skipulagsuppdrætti af hverfinu,
„Norðurbær“ í Hafnarfirði.

Samkvæmt skipulagslögum nr. 19 21. maí 1964, hefur ráðuneytið hinn 12. september 1968 staðfest skipulagsuppdrátt af hverfinu „Norðurbær“ í Hafnarfirði.

Félagsmálaráðuneytið, 12. september 1968.

Eggert G. Þorsteinsson.

Hallgrímur Dalberg.

REGLUGERÐ

um fasteignaskatt í Engihlíðarhreppi,
Austur-Húnavatnssýslu.

Fasteignaskatt í Engihlíðarhreppi, Austur-Húnavatnssýslu skal innheimta með 200% álagi eins og hann er ákveðinn í 3. gr. laga nr. 51 10. júní 1964.

Reglugerð þessi staðfestist hér með samkvæmt lögum nr. 51 10. júní 1964, 5 gr. sbr. 3. gr., til þess að öðlast gildi þegar í stað og birtist til effirbreytni öllum þeim, sem hlut eiga að máli.

Félagsmálaráðuneytið, 19. september 1968.

Magnús Jónsson.

Hjálmar Vilhjálmsson.